

מסורת הש"ס

שאינו רואה אם האויר. כגון שהסוף בית חמשי עליהם כלדו או דבר אחר: **בתנ"י** (ט) כל ישראל ישמעו. כרץ להשמיע מיתמו לביים שלא יעשה אדם עוד כן: לא צבים דין שצנינה. אם נשאלו לצית דין שצלשכת הגזית ואמרו להם וזכור לעירו ושהה ימים עד שגלתה סנהדרין גדולה ולינה ועדיין

הצית קיים ואחרי כן הורה כצמחילה אין ממתין אותו ציננה ואע"פ שס סנהדרין גדולה סוף סוף אין נקצנים **שם**: **גמ'** וני נאמר וכל העם יראו וייראו. דבעינין שיהו רואין צמיתתו: הכרוז. פלוני מת צ"ד על שעבר עזירה זו כדי לרדות את החסרים: וכל ישראל ישמעו וייראו: **ובעדים** **וזוממים** כפיכ והנשארים. ישמעו וייראו משום דלא שייך למיתבז וכל העם דלאו כולי עלמא חזו לשהדוהא שיש גולגין ומלוי צביצית ומועלים בשביעית שהן פסולים לעדות: **בתנ"י** ומה שלא נאמר לו. אע"פ שנאמר לחזירו. וצמחילא יליף לה: הכובש נבואה. שלא אמרה כגון יונה בן אמית: והמוסר על דברי נביא. המפקירם שלא חשש למה שאמר לו נביא: **גמ'** והוא אשר לא ישמע. היינו מוותר: קרי ציה איש אשר לא ישמע. היינו כובש וקרי ציה לא ישמע שהוא עלמנו אינו נשמע היינו עובר על דברי עמנו: וילא הרוח ויאמר אני אפסנו. אלא והייתי רוח שקר צפי כל נביאיו: **סיגנון**. דבר מלילות של רוח הקודש: עולה לנמה נביאים. נכנס בלשם לזה בלשון זה ולזה בלשון זה והכל אחד: ואין שני נביאים מסנכאין בסיגנון אחד. בלשון אחד ואלו כולן לשון אחד היו אומרים דכתיב¹ הנה נא כל הנביאים אומרים פה אחד טוב:

הגהות הב"ח

(א) גמ' דכתיב והוא אשר לא ישמע וקרי ציה לא ישמע וקרי ציה לא ישמע:

הגהות הגר"א

[א] גמ' והוא אשר לא ישמע וגו'. י"ב גי' הגאונים והיה וגו' אשר וגו' ומכיו לכי וגו'. והוא הגמיה:

מוסף רש"י

הובא בסוף החסכת.

תורה אור השלם

1. וכל העם ישמעו וייראו ולא יידון עוד: דברים י"ז
2. וכל ישראל ישמעו וייראו ולא יוספו לעשות כדבר הרע הזה כקרבן: דברים י"ב
3. וירגמוהו כל אנשי עירו אבנים ונתבער הרע מן הארץ וכל ישראל ישמעו וייראו:
4. והנשארים ישמעו וייראו ולא יוספו לעשות עוד כדבר הרע הזה כקרבן: דברים י"ב
5. ויהי האיש אשר לא ישמע אל דברי אשר ידבר בשמי אנכי אדרש מעמו: דברים י"ז
6. אך הנביא אשר ידבר דבר בשמי את אשר לא צייתו לדבר ואשר ידבר בשם אלהים אחרים ומת הנביא ההוא: דברים י"ז
7. ויעש לו צדקיהו בן כנענה קרני ברזל ויאמר בה אמר בן כנענה הנגח את ארם עד כליהם: דברי הימים ב' י"ז
8. ויאמר בן מן יפתח את אהאב ויעל ויפל קרבת לגדע ויאמר זה בכה וזה אמר בכה: ויצא הרחץ ויעמד לפני ה' ויאמר אני אפתנו ויאמר ה' אליו כמה: ויאמר אצא והייתי רוח שקר בפי כל נביאי ויאמר תפתה וגם תוכל יצא ועשה בן:
9. וידע לך השיאך שכן שכיב בחגי סלע מירום שבתו אמר בלבו מי יורדני ארץ: עובדיה א' ג
10. תפלצתך השיא אתך ודון לך שכיב בחגי הסלע תפשי מרום גבעה כי תגביה כפך ממש אורידך נאם ה': ויאמר יהושפט האין פה נביא לך עזר ונדרשה מאותו: מליכא א' כ"ז י"ג. 12. בה אמר וצבאות הגני שבר את קשת עילם ראשית גבורתם: ירמיהו מט ל"ג. 13. בה אמר וצבאות אלתי ישראל לאמר שברתי את עיל מלך בבל: ירמיהו כ"ב

אלו הן הנחנקין פרק עשירי סנהדרין

פ"א.

עין משפט
נר מצוה

ס א מיי פ"ד מהל
ממרים הלכה ג:
ס ב א מיי פ"ג שם
הלכה ח:
ס ג ד מיי שם ופ"ו שם
הלכה י:
ע ה מיי שם פ"ג הלכה ח:
ע ו מיי שם ופ"ח מהל
עז ח מיי פ"ה מהל ע"ו
הלכה ט ופ"ט מהל
יטו: המורה הל"א סמג
לאוין לה:
ע ח מיי פ"ט מהלס
יטו: המורה הל"ג
סמג לאוין לה:
ע ד מיי שם הל"ב סמג
עפ"י:
ע ה מיי שם הלכה א סמג
לאוין לה:
ע ו מיי פ"ה מהל ע"ו
הל"ו סמג שם:
עז ל מיי פ"ג מהל
איטורי ביאה הל' ד:
ע ח מיי פ"ח מהל
עזות הלכה א סמג
עפ"י:
ע ט מיי שם פ"כ הל"י:

קשר העליון דאורייתא. פי' צקונט' דפלוגתא היא צפ' המלכת (ממונות דף נט. וס) וליתיה אלא למסקינן התסי' שמע מינה קשר העליון דאורייתא: **ולא** בבית דין שביבנה. פירש צקונטרס אם נשאלו צבים דין שצלשכת הגזית ואמרו להם וזכור לעירו ושהה ימים עד שגלתה סנהדרין גדולה ומינה דסוף סוף כשמתמינן עד הרגל היאך ממתין הא כיון דגלתה סנהדרין אין דנין דיני נפשות כדלמך צפרק היו צדקין (לעיל דף מה.) וכי תימא דצרגל מחרים צ"ד הגדול ויושצין בלשכת הגזית אף לאחר שגלו ואו דנין אותו חדא דלא כן משכחת ליה לרצן יוחנן זן זכאי דהוה צנהדרין וצפרק היו צדקין (שם) לא משמע הכי ועוד מלוי עניו הדין יש הא אין שייך עניו הדין אלא כשמהיין אותו אחר גמר דינו כדמוכה צפרק אחד דיני ממונות (לעיל דף לה.) דפרין לגמרוהו לדיניה שצמח וליקטלוהו וכו' ומשני אמה מענה את דינו והדר פרין לדיניהו צמעלי שצמח וכו' ועוד מלוי אריה זקן ממרחק צשאר עזירות מני ועוד אמאי נקט צינא לימא לא צ"ד צמנות ודוקק לומר דאעצירה דקודס שגלתה סנהדרין דנין אף לאחר שגלתה ולא אמרינן מקוס גורס כיון דצשעת עזירה סנהדרין גדולה צמקונן ור"ת אומר דמיירי כשנגמרו דינו קודם שגלתה סנהדרין: **הכובש** נבואתו דכתיב. לית ציה לאו ועוד לזין זו מעשה אלא מכין אותו עד שתלא נפשו כמו עשה סוכה ואינו עושה ט:

רבינו הנאל

אמר' הדין דמי אי נמא דעבר ד' בתי כסבלא ואייתו בית אחרניא אנה בביתו ולא חבירי בהדיהו אמאי חייב האי לחודיה קאי והני לחודיהו קיימי ואי מתחלה עבדיהו ה' בתי ופילש בית חד לחבירי דהיינו ד' כיון דעבדיהו צו תפלין כדכתיב באורייתא יענהו כלל והאי לא אירע לפי שהוסף עליו אלא גרוע ועומד הוה מעיקרא דהא פסול הוא כר' זירא דאמר בסוף המשפט לחבירו פסול ופרישנו לא צריכא כתיב דעבד וטופט בת ד' בתי והוא כהלכתא תפלין מעילא ואייתו בית אחרניא וחבירי בהדיהו דהיינו כל המוסף גרוע העיקר וכדברא דאמר בית החיצון שאינו רואה את האיר פסול והוא כיון דאייתו בית מאבראי ואוקמה קמי החיצון ועשה החיצון פנימי ואינו רואה איר לפיכך הוא פסול והאין להשווי לולב וצניפה לתפלין ונחיה דלא דמי: ת"ר אין ממתין אותו אלא בכ"ד הגדול שבירושלים ואין ממתין אותו אלא ברגל דברי ר' עקיבא. ר' יהודה אומר ממתין אותו מיד של שאין מענין דינו כר': ד' צריכין הכרוה מסית וכן סורר ומורה וזקן ומרדע ומתעב וממין כולו עלמא חזו לשהדוהא: ת"ר ג' מיתתן בידי אדם המתנבא מה שלא שמע ומה שלא נאמר לו המתנבא בשם ע"ז. מנא הני מילי אמר רב יהודה אמר רב דאמר קרא את הנביא אשר ידבר דבר בשמי את המתנבא מה ששמע את אשר לא צייתו וה נבוא אתר צייתו זה המתנבא מה שלא נאמר לו. ואשר ידבר בשם אלהים אחרים זה המתנבא בשם ע"ז וכתיב ומת הנביא ההוא (שכל) [וכל] מיתה האמורה בתורה סתם חנק הוא. אבל נביא הכובש נבואתו והמוותר על דברי הנביא נביא שעבר על דברי עמנו מיתתן בידי שמים. ואסיקא המתנבא מה שלא שמע כגון צדקיהו בן כנענה. ונבואתו ויאמר אצא והייתי רוח שקר בפי כל נביאי שמעתי מיה רוח נבות אטעיתה מדהוה ליה למברק בהא איתן סיגנון אחד עולה לשני נביאים. כלומר אין ב' נביאים מתנבאים בסיגנון אחד. והני כולוהו עלה להן סיגנון אחד כלומר דבר אחד (וכולן מתנבא בסיגנון אחד). כדכתיב עלה ויחן ה' ביד המלך ש"מ אין נבואה זו כהוונת דא"ר יצחק בסיגנון אחד עולה לכמה וירמיה אמר תפליצתך השיא אותך ודון לך שכיב בחגי הסלע תפשי מרום גבעה כי תגביה כפך ממש אורידך נאם ה': וירמיהו אצא והייתי רוח שקר בפי כל נביאי לה: עוד ונדרשה מאתו. מליכא א' כ"ז י"ג. 12. בה אמר וצבאות הגני שבר את קשת עילם ראשית גבורתם: ירמיהו מט ל"ג. 13. בה אמר וצבאות אלתי ישראל לאמר שברתי את עיל מלך בבל: ירמיהו כ"ב

נביאים ואין ב' נביאים מתנבאים בסיגנון אחד עולה לכמה נביאים זה עובדיה וירמיה עובדיה ויצא בלשון דון לך שכיב בחגי הסלע תפשי מרום גבעה כי תגביה כפך ממש אורידך נאם ה': ויאמר יהושפט האין פה נביא לך עזר ונדרשה מאותו: מליכא א' כ"ז י"ג. 12. בה אמר וצבאות הגני שבר את קשת עילם ראשית גבורתם: ירמיהו מט ל"ג. 13. בה אמר וצבאות אלתי ישראל לאמר שברתי את עיל מלך בבל: ירמיהו כ"ב

ומת הנביא ההוא (שכל) [וכל] מיתה האמורה בתורה סתם חנק הוא. אבל נביא הכובש נבואתו והמוותר על דברי הנביא נביא שעבר על דברי עמנו מיתתן בידי שמים. ואסיקא המתנבא מה שלא שמע כגון צדקיהו בן כנענה. ונבואתו ויאמר אצא והייתי רוח שקר בפי כל נביאי שמעתי מיה רוח נבות אטעיתה מדהוה ליה למברק בהא איתן סיגנון אחד עולה לשני נביאים. כלומר אין ב' נביאים מתנבאים בסיגנון אחד. והני כולוהו עלה להן סיגנון אחד כלומר דבר אחד (וכולן מתנבא בסיגנון אחד). כדכתיב עלה ויחן ה' ביד המלך ש"מ אין נבואה זו כהוונת דא"ר יצחק בסיגנון אחד עולה לכמה וירמיהו אמר תפליצתך השיא אותך ודון לך שכיב בחגי הסלע תפשי מרום גבעה כי תגביה כפך ממש אורידך נאם ה': וירמיהו אצא והייתי רוח שקר בפי כל נביאי לה: עוד ונדרשה מאתו. מליכא א' כ"ז י"ג. 12. בה אמר וצבאות הגני שבר את קשת עילם ראשית גבורתם: ירמיהו מט ל"ג. 13. בה אמר וצבאות אלתי ישראל לאמר שברתי את עיל מלך בבל: ירמיהו כ"ב

נביאים ואין ב' נביאים מתנבאים בסיגנון אחד עולה לכמה נביאים זה עובדיה וירמיה עובדיה ויצא בלשון דון לך שכיב בחגי הסלע תפשי מרום גבעה כי תגביה כפך ממש אורידך נאם ה': ויאמר יהושפט האין פה נביא לך עזר ונדרשה מאותו: מליכא א' כ"ז י"ג. 12. בה אמר וצבאות הגני שבר את קשת עילם ראשית גבורתם: ירמיהו מט ל"ג. 13. בה אמר וצבאות אלתי ישראל לאמר שברתי את עיל מלך בבל: ירמיהו כ"ב